

ду гоститѣ своята Гапка. Майката и дѣтцата се покланятъ на мютесарифина, на бейоветѣ и на чорбаджиитѣ, всички говорятъ единъ подиръ други, но никой не ги разбира. Тѣ молятъ за Гапка, а пакъ всички се любуватъ на хубостѣта на Елена. Тя гледа чорбаджийскитѣ, тѣхнитѣ брилянти, тѣхнитѣ кадифета, тѣхнитѣ атлази и коприни. Какъ би ѝ приличали тѣзи накити! Тя се усмихва при видѣтъ на богатитѣ примѣни; женското чувство заигра въ сърдцето и блика изъ очитѣ. Глѣдатъ това европейскитѣ и неевропейскитѣ маймуни и ги пуши на смѣхъ.

Мютесарифина поглади дѣввойката по гушата.

— Такава ли хубавица е Гапка, каквато си и ти? Дѣввойката се зачерви.

— Тя е хубавичка, твърдѣ хубавичка, а пакъ азъ съмъ иди-доди.

— Ще я потърсимъ; трѣбва да я намѣримъ. Азъ сега ще отида при Ферикъ-Паша.

Евреина, бивший маркеръ, като забѣлѣжи че мютесарифина не спуща очитѣ си отъ Елена, помисли: „ето славенъ случай“, и подмигна съ окото си на своята драга половина. Шугубенмедхенъ се затече при Елена и сѣдна до нея.

— Какъ ти е името, мила дѣввойко?

— Елена.

Еленка е щастливо име! Тя си припомни за своята ученица Еленка и сполучливата спекуляция, която може още по-изгодно да се повтори съ мютесарифина. Тя залови момчето за ръката ѝ, съ позволенieto на мютесарифина, насила накара да сѣднѣтъ майката и дъщерята между цивилизаторитѣ и захвана да милава дѣввойката. Стара клочка е тѣзъ Шугубенмедхенъ! Мажетѣ одобриха демократическата обхода на дъщерята на погиналийтъ подъ Ватерло баронъ и полковникъ, която се е прѣдала на младийтъ Нѣмецъ и е възбудила въ него желание за по-нататѣшни побѣди.

Захванаха се распитванията. Мажетѣ на дамата съ брилянти, като си подсукваше мустацигѣ, забѣлѣжи: — Което е било нѣма да се върне. Не се безпокойте, Казацигѣ нѣма да се бѣхтятъ съ такава стока; тѣ, като